

הדובדבנים בגן העדן

סיפור – הדיס לזרגולמי
איורים – הודה הדדי

הדובדבנים בגן העדן הבשילו.

A collage of autumn leaves in shades of red, pink, and orange on a yellow background. The leaves are layered and have some dark spots, suggesting they are dried or pressed. The background is a textured yellow.

הייתי אמורה לעשות ריבת
דובדבנים עם אמי, אך אמא לא
כאן. היא חיה בגיהנום.

A child's drawing on a brown, textured background. On the left side, there is a drawing of a plant. It has a long, yellow stem that curves to the right. At the top of the stem is a large, pink flower with a yellow center. The flower has several long, thin petals. At the base of the stem is a red, rectangular pot. There are some small black dots scattered around the base of the pot, suggesting soil. The drawing is simple and colorful, typical of a child's artwork.

אלוהים הרשה לאמא לבוא
לגן עדן רק ליום אחד, לעזור
לי להכין ריבת דובדבנים.

אמא שמחה מאוד. היא אומרת
"אהיה כפרתך! הצלת אותי מגיהנום
המקולל. אבא מקולל שלך.."
היא לא גומרת את משפטה.

קטפנו דובדבנים מהבוקר. עכשיו ערב.
מילאנו ארבעה סירים גדולים עם
דובדבנים, ועדיין לא נגענו במחצית מעצי
הדובדבן.

אמא אומרת "ייקח לפחות יומיים
להוציא את החרצנים מהפרי, אך
אני צריכה לחזור לגיהנום. כבר
מאוחר."

אמרתי לאמא "תישארי כאן. אבקש
מאלוהים אישור בשבילך. לא יקרה
לגן העדן כלום אם תישארי עוד
כמה ימים כאן."

ואלוהים מרשה לאמא להישאר
ולעזור לי להוציא את החרצנים
מהפרי.

אצבעותיי נעשו דביקות.
אמא צובעת את שפתיי
ואת לחיי עם פרי מעוך ואני
נעשית יפה מאוד.

אמא אומרת "אין זה חשוב
ששוכן גיהנום נשאר בגן עדן!"
אני עונה "אם אלבש את
שמלתי המנופחת, אראה כמו
כלה של ממש."

אלוהים הרשה לאמא להישאר
ולפני שאנו שמות סירי
הדובדבנים על האש לבישול,
אנו אוכלות את כל הפרי
מאחד הסירים עם מלח,
בדיוק כפי שהם. אני אומרת
לאמא "אולי את רוצה שאלווה
אותך לגיהנום כדי שלא
תרגישי שם בודדה?"
אמא עונה "לא, יקירתי. אבא
שלך עדיין בגיהנום. הוא עלול
להרביץ לך מאוד."

הריבה מתחילה לרתוח ולבעבע.
אמא ממלא את הריבה לצנצנות
זכוכית וסוגרת מכסים. הריבה כל
כך טעימה שאמא ואני מלקקות את
אצבעותינו.

אמא שומרת צנצנת ריבה
אחת לעצמה ואומרת "אני
לוקחת אותה לאבא שלך.
למרות המזג הרע שלו הוא
בכל זאת אבא שלך."

אני מצטערת שאמא אורזת את
התיק שלה כדי ללכת.
הריבה מקבלת טעם של רעל בפיו.

אגיד לה שאלך לאלוהים ואבקש שהיא
תוכל לחזור לחתונה שלי, אבל בגרוני
נוצר גוש של בכי ואינני יכולה להוציא
הגה.

